

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: V. Č., narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Janou Slintákovou, advokátkou
sídlem T. G. Masaryka 1838, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: generální ředitel Generálního finančního ředitelství
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. 71504/22/7400-11196-403266,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. 71504/22/7400-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11196-403266, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 14. 6. 2022, č. j. 38953/22/7425-20290-506818, kterým byl žalobce s účinností ode dne 1. 7. 2022 dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), převeden v rámci Finančního úřadu pro Ústecký kraj na služební místo č. X - odborný referent v sekci Územní pracoviště v Děčíně, Odbor kontrolní, Oddělení kontrolní III. Služba na uvedeném místě v oboru Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry, byla stanovena na dobu neurčitou, se služebním působištěm v Rumburku, s nástupem dne 1. 7. 2022. Předmětným rozhodnutím byl žalobce s účinností ode dne 1. 7. 2022 zařazen do 9. platové třídy, 9. platového stupně, přičemž mu byl určen měsíční plat v celkové výši 29 820 Kč, složený z platového tarifu ve výši 26 020 Kč a zvláštního příplatku ve výši 3 800 Kč. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud zrušil i nadepsané prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě nejprve zrekapituloval obsah napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí služebního orgánu I. stupně. Následně namítl, že žalovaný v rámci projednávaného případu nesprávně posoudil otázku vhodnosti služebního místa z hlediska zdravotní způsobilosti žalobce. K tomu žalobce poukázal na čl. 62 a 63 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 (dále jen „metodický pokyn“), stanovující kritéria vhodnosti služebního místa. Dále uvedl, že je pro nyní řešenou věc stěžejní skutečností to, že byl v pracovní neschopnosti ode dne 8. 10. 2021 až do dne 31. 10. 2022, což bylo služebnímu orgánu I. stupně známo. V rámci poukazované pracovní neschopnosti byl pak žalobce převeden na jiné služební místo, které však pro něj bylo z hlediska jeho zdravotního stavu nevhodné.
3. Žalobce následně uvedl, že je v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazováno na lékařský posudek o jeho zdravotní způsobilosti k výkonu služby ze dne 2. 10. 2017. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nové služební místo je zařazeno ve stejné zdravotní náročnosti – kategorie I., se stejným druhem a režimem výkonu služby, jako dosavadní služební místo žalobce, které bylo v důsledku změny systematizace zrušeno. S tímto závěrem nicméně žalobce nesouhlasil, neboť odkazovaný metodický pokyn v čl. 63 výslovně uvádí, že zdravotní hledisko a hledisko zdravotní způsobilosti je relevantní zejména při převedení ze zdravotních důvodů, ale je třeba k němu přihlídnout i v případě převedení z jiných důvodů. Služební orgán I. stupně tudíž měl již v rámci převádění žalobce na jiné služební místo přihlídnout k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu, avšak takto neučinil (resp. žalobce ani nevyzval k doložení jeho zdravotního stavu). Žalobce si přitom byl vědom toho, že dle metodického pokynu nebylo k převedení na jiné služební místo třeba jeho souhlasu, avšak metodický pokyn v čl. 45 též stanovuje, že se s ohledem na zásadu vstřícnosti a součinnosti s účastníky řízení a s ohledem na intenzitu zásahu do služebního poměru, doporučuje i v případech, kdy služební orgán hodlá vydat rozhodnutí o převedení jako první úkon v řízení, využít možnosti předchozího projednání tohoto opatření s konkrétním státním zaměstnancem, a to i s ohledem na nutnost řádného posouzení vhodnosti služebního místa, na které má být státní zaměstnanec převeden. S žalobcem však převedení na jiné služební místo takovým způsobem nebylo projednáno a nikdo jej nevyzval ani k tomu, aby doložil svůj aktuální zdravotní stav. Řešit zdravotní stav státního zaměstnance až po změně služebního zařazení se dle žalobce přiči zásadám správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Žalobce pak upozornil na fakt, že si pro účely odvolání opatřil alespoň lékařskou zprávu (nález) ze dne 30. 6. 2022, která uvádí, že není schopen pracovat na psychicky náročné pozici na kontrolním oddělení. Psychickou náročnost práce na kontrolním oddělení žalobce dovozuje nejen z doslechu, když z něj již dříve pro neshody s ředitelkou odboru odešlo přibližně 10 zaměstnanců, ale také z finančního ohodnocení – zvláštního příplatku ve výši 3 800 Kč. Nadto i sám žalobce v letech 2001 až 2005 vykonával službu na kontrolním oddělení, přičemž byl v roce 2006 přerázen na méně náročnou pozici na oddělení majetkových daní. V daném kontextu poukázal také na § 148 zákona o státní službě ve spojení s § 6 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 304/2014 Sb.“), týkající se zvláštního příplatku pro služební místo v rámci rozpětí stanoveném pro příslušnou skupinu správních činností podle podmínek výkonu služby. Žalobci jako státnímu zaměstnanci byl dle § 6 odst. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. určen zvláštní příplatek ve výši 3 800 Kč, a to právě dle pravděpodobnosti vzniku obtížných a konfliktních situací, podle intenzity negativního nebo nepřátelského prostředí a pravděpodobnosti přímého ohrožení. Z toho tedy podle žalobce rovněž vyplývá, že se jedná o náročnější pracovní pozici, jelikož na původním systematizovaném místě mu byl tento zvláštní příplatek stanoven pouze v částce 2 150 Kč. Riziko shora popsanych dopadů na žalobce na nově zařazené pracovní pozici je tedy nepochybně vyšší než na jeho dosavadním (zrušeném) místě, a proto ho nelze považovat za jiné vhodné služební místo pro žalobce.
5. Žalobce dále připomněl, že služební orgán I. stupně odpovídá z úřední povinnosti za to, že bude přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a za tím účelem si opatřuje potřebné podklady pro rozhodnutí. V posuzovaném případě však takto nejednal.
6. Dle žalobce poté žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, čímž tak porušil ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stejně tak měl žalovaný porušit i právo žalobce na uspokojivé pracovní podmínky (čl. 28 Listiny základních práv a svobod), jakož i další zásady ústavního pořádku České republiky týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod). Dle žalobce byla porušena i zásada projednání věci bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). K samotné zásadě projednání věci bez zbytečných průtahů a porušení práva na spravedlivý proces, pak žalobce odkázal na vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, kterým dle žalobce žalovaný bezdůvodně prodloužil lhůtu k projednání odvolání o 30 dnů, pro údajnou složitost věci. Nadto žalovaný nevydal rozhodnutí o odvolání ani v takto prodloužené lhůtě pro vydání rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhnul, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. Následně uvedl, že bylo v řešeném případě postupováno v souladu s čl. 63 metodického pokynu, neboť byl v rámci vyhodnocení kritéria zdravotní způsobilosti zohledněn lékařský posudek platný v době vydání rozhodnutí o převedení na nové služební místo. Žalovaný též doplnil, že bylo postupováno i v souladu se závěrem č. 32 zasedání poradního sboru náměstka ministra vnitra pro státní službu k zákonu o státní službě ze dne 6. 9. 2019, který mj. uvádí, že dočasná neschopnost k výkonu služby státního zaměstnance zařazeného mimo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výkon služby z organizačních důvodů není překážkou pro převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 zákona o státní službě.

8. Současně žalovaný zdůraznil, že je povinností služebního orgánu za situace, kdy je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, hledat vhodné volné služební místo a pokud je takové služební místo nalezeno, zařadit jej na toto služební místo, a to prostřednictvím rozhodnutí o převedení na nové služební místo, které je předběžně vykonatelné. Žalobce měl tedy povinnost na toto nové služební místo nastoupit ode dne 1. 7. 2022, ale vzhledem k překážce na jeho straně z důvodu dočasné pracovní neschopnosti, tak nikdy fakticky neučinil z důvodu trvání této překážky do ukončení služebního poměru. Žalovaný poukázal i na skutečnost, že do doby vydání předmětného rozhodnutí o převedení na jiné služební místo nevystala otázka zpochybnění platného posudku o zdravotní způsobilosti žalobce. Služební orgán I. stupně tak v době převedení žalobce na nové služební místo postupoval podle závěrů platného lékařského posudku o zdravotní způsobilosti ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“). Služební orgán I. stupně přitom neměl jakékoliv indicie o deklarovaném zhoršeném stavu žalobce. Žalovaný poté v souvislosti s předloženou lékařskou zprávou, která konstatovala zhoršený stav žalobce, uvedl, že podle § 59 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), má ošetřující lékař možnost rozhodnout o ukončení dočasné pracovní neschopnosti pojištěnce, jestliže uplynulo alespoň 180 dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti a vyšetřením zjistí, že zdravotní stav je stabilizovaný a je předpoklad, že pojištěnec již nebude moci vykonávat dosavadní pojištěnou činnost, a to 30. kalendářním dnem následujícím po dni tohoto vyšetření. Z okolností je zřejmé, že v tomto případě tak postupováno nebylo, a proto nelze žalovanému přisuzovat k tíži, že k takové změně zdravotního stavu nebylo přihlédnuto, když taková okolnost nebyla známa v době vydání rozhodnutí o převedení na nové služební místo. Naopak je dle žalovaného nutné zdůraznit, že předloženou lékařskou zprávu ze dne 30. 6. 2022 zohlednil a jasně deklaroval, že po skončení dočasné pracovní neschopnosti budou ze strany služebního orgánu učiněny patřičné kroky vůči žalobci, tj. jeho vyslání na mimořádnou lékařskou prohlídku ve smyslu § 55 odst. 2 zákona o specifických zdravotních službách, která by předloženou informaci o zdravotním stavu vyplývající z lékařské zprávy ze dne 30. 6. 2022 potvrdila, či vyvrátila. Vzhledem k tomu, že služební poměr žalobce byl ukončen dříve, než k této skutečnosti mohlo dojít, tak tento postup nebylo možné ze strany služebního orgánu I. stupně aplikovat. Proto námitku žalobce, že služební orgán I. stupně při posuzování kritéria zdravotního stavu vycházel z lékařského posudku z roku 2017, a tedy zatížil rozhodnutí ve věci vadou, která by ho činila nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nelze dle žalovaného akceptovat. V důsledku této skutečnosti tak nemohlo dojít k porušení ústavně a mezinárodněprávně garantovaného práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť předmětem převedení na nové služební místo nebyl výlučně důvod pozbytí dlouhodobé zdravotní způsobilosti ve smyslu čl. 47 metodického pokynu, ale převedení na jiné vhodné služební místo podle čl. 62 při splnění kritérií ve smyslu čl. 63 metodického pokynu. Ve světle výše uvedeného se žalovaný neztotožnil ani s námitkou žalobce, že služební orgán nepřihlédl k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu, resp. k předložené lékařské zprávě ze dne 30. 6. 2022 vyhotovené MUDr. J. M., která mj. rovněž vydala lékařský posudek o zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby z roku 2017. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že tato lékařka závěr uvedený v lékařské zprávě ze dne 30. 6. 2022 deklarovala až po vydání rozhodnutí o převedení na nové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

služební místo a zároveň nepodnikla případně výše uvedené kroky, které by jakkoliv zpochybnilly závěry učiněné v lékařském posudku z roku 2017. Z toho lze dovodit, že při vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo služební orgán I. stupně zcela správně vycházel ze stavu, který byl uveden v té době platném lékařském posudku z roku 2017, neboť změna zdravotního stavu žalobce oproti roku 2017 byla lékařkou deklarována až dne 30. 6. 2022.

9. Námitka ohledně neprojednání převedení na nové služební místo je poté dle žalovaného v rozporu s obsahem žalobci zaslaného přípisu ze dne 9. 5. 2022, č. j. 31488/22/7425-20290-506818. Z jeho obsahu vyplývá, že se služební orgán I. stupně žalobce pokusil oslovit s žádostí o součinnost. Na tento dopis však nebylo ze strany žalobce nijak reagováno. I přes neaktivitu žalobce nicméně bylo nalezeno vhodné služební místo v místě původního služebního působení.
10. Žalovaný pak k určení zvláštního příplatku na novém služebním místě uvedl, že jeho výše byla odvozena v možném rozmezí od 1 250 Kč až 5 000 Kč dle § 6 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 304/2014 Sb., přičemž se k tomuto místu vztahuje bod 6 zařazený do skupiny III. v Příloze č. 3. Konkrétní výše příplatku přitom byla stanovena v příloze č. 8a ke služebnímu předpisu č. 2/2017 generálního ředitele, kterým se stanoví odměňování v orgánech Finanční správy České republiky ve výši 3 800 Kč. Žalovaný zdůraznil, že nové služební místo je jako předchozí služební místo zařazeno ve stejné zdravotní náročnosti, a to v kategorii I., a žalobce tak měl vykonávat služební činnosti spadající do totožné kategorie práce. Žalovaný rovněž poukázal na řádný výběr vhodného služebního místa, kdy bylo zohledněno při tomto výběru totožné služební působení, a také skutečnost, že žalobce v letech 2001 až 2005 již na kontrolním oddělení pracoval, což dle zmíněného metodického pokynu je považováno za jedno z hledisek při výběru vhodného služebního místa. V kategorii schopnosti státního zaměstnance se dokonce připouští, resp. nevylučuje převedení státního zaměstnance na služební místo, na němž bude vykonávat zcela jiné správní činnosti, které dosud nevykonával, pokud z hlediska dalších kritérií se služební místo jeví jako vhodné. Žalovaný dále zmínil, že deklarovanou změnu po stránce psychické zátěže neměl možnost posoudit, neboť žalobci jeho služební poměr skončil a služební orgán již nemá pravomoc žalobce vyslat na mimořádnou lékařskou prohlídku. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že se ze strany žalobce jedná spíše o subjektivní hodnocení situace, kterou nikdy po převedení na nové služební místo nezažil. Vzhledem k tomu, že žalobce nikdy na tomto novém služebním místě nevykonával službu a nepředložil konkrétní skutečnosti podložené důkazními prostředky, nelze se k domněnkám žalobce objektivně vyjádřit. Služební orgán I. stupně při vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo vycházel z podkladů, které měl v danou chvíli k dispozici, přičemž nebylo nutné zjišťovat jakékoliv doplňující informace o zdravotním stavu žalobce.
11. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že v případě, kdy je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů a současně je v dočasné pracovní neschopnosti, nelze vydat rozhodnutí o převedení na jiné služební místo. Tento postup by byl obecně pro státní zaměstnance výrazně negativní a mohl by vyústit ve skončení služebního poměru z důvodu marného uplynutí lhůty stanovené v § 62 odst. 1 zákona o státní službě, i když v průběhu této lhůty bylo určité vhodné služební místo volné. Při převedení žalobce tak bylo postupováno v souladu s § 61 zákona o státní službě a metodickým pokynem.
12. S námitkou, že v důsledku činnosti žalovaného, resp. služebního orgánu I. stupně, došlo k porušení ústavně a mezinárodněprávně garantovaných práv žalobce, konkrétně práva na uspokojivé pracovní podmínky dle čl. 28 Listiny, se žalovaný neztotožnil. Tento článek Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zaručuje zaměstnanci právo na spravedlivou odměnu za práci a na uspokojivé pracovní podmínky. Žalobce však blíže nespecifikoval, v čem dané porušení spatřuje. Žalovaný k namítanému porušení práv garantovaných čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod, které souhrnně souvisí s uplatňováním státní moci, sděluje, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že veškeré kroky vůči žalobci byly prováděny na základě zákona o státní službě ve spojení s výkladovými pravidly Sekce pro státní službu Ministerstva vnitra, a to zejména s metodickým pokynem, přičemž vůči němu nebyla zneužita jakýmkoliv způsobem státní moc. Čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se poté týká porušování práv zejména ze strany soudu, neboť zaručuje jedinci právo k přístupu k nezávislému soudu a následné nestranné projednání dané věci soudem, což je v tomto případě splněno, neboť předmětná věc bude projednána a posouzena nezávislým soudem, a tudíž namítané porušení této zásady je ze strany žalobce předčasné a neopodstatněné. S námitkou žalobce, že byla porušena zásada projednání věci bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), čímž bylo současně porušeno právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se žalovaný též neztotožnil, neboť bylo ve věci vždy postupováno v souladu a v mezích zákona o státní službě. Žalovaný pak k samotné lhůtě 30, resp. 60 dnů, dle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), konstatoval, že se jedná o lhůtu pořádkovou. Její překročení tak nemá za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Zároveň ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce proti namítané nečinnosti žalovaného jakýmkoliv způsobem brojil.

Replika žalobce

13. V podané replice žalobce znovu poukázal na čl. 63 metodického pokynu, přičemž zopakoval, že žalovaný posuzoval vhodnost služebního místa na základě neaktuálních informací, byť mu zákon i metodický pokyn ukládal šetřit vhodnost služebního místa. K tomu doplnil, že lékařská zpráva MUDr. J. M., která je založena ve správním spise, je sice datována dnem 30. 6. 2022 (tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí), avšak to nic nemění na skutečnosti, že byl žalobce z téhož důvodu v pracovní neschopnosti již ode dne 8. 10. 2021. Dále zmínil, že je zřejmé, že větší (psychické) náročnosti služebního místa odpovídá i výše stanoveného příplatku, přičemž žalobce v letech 2001 až 2005 už na kontrolním oddělení pracoval, takže měl představu o vysoké psychické zátěži při výkonu této služby. Žalovaný se tedy v odvolacím řízení zdravotním stavem žalobce řádně nezabýval, ačkoliv žalobce namítal nevhodnost služebního místa z důvodu zdravotního stavu. Žalobce proto setrval na svém návrhu, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Sdělení žalobce

14. Ve sdělení ze dne 16. 9. 2024 žalobce opětovně reagoval na již shora rekapitulované vyjádření žalovaného. Uvedl, že žalovaný měl před vydáním napadeného rozhodnutí posoudit vhodnost služebního místa podle čl. 63 metodického pokynu, přičemž tedy neměl vycházet z přibližně 5 let starého posudku o zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby. Žalovaný mohl žalobce vyzvat k tomu, aby byla provedena jeho mimořádná lékařská prohlídka. K tomu žalobce poukázal na lékařskou zprávu MUDr. J. M., která je součástí spisové dokumentace. Byť byla tato lékařská zpráva vyhotovena po vydání namítaného rozhodnutí, nic to dle žalobce nemění na tom, že byl z téhož důvodu v pracovní neschopnosti již ode dne 8. 10. 2021. To žalobce aktuálně doložil i lékařskou zprávou MUDr. J. M. ze dne 30. 1. 2023. Stran odkazu žalovaného na přípis správního orgánu I. stupně ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 9. 5. 2022, č. j. 31488/22/7425-20290-506818, ohledně možnosti projednání převedení na nové služební místo, žalobce uvedl, že byl v pracovní neschopnosti, trpěl psychickými problémy, a proto nebyl schopen na daný přípis reagovat. Poukázal také na to, že větší (psychické) náročnosti nového služebního místa odpovídá i výše příplatku. Zároveň žalobce zmínil, že v letech 2001 až 2005 pracoval na kontrolním oddělení, tudíž měl představu o vysoké psychické zátěži při výkonu služby a o špatných mezilidských vztazích na daném odboru, neboť se jednalo o „veřejně známou skutečnost“. Žalovaný se tedy dle názoru žalobce v odvolacím řízení jeho zdravotním stavem v kontextu nevhodnosti předmětného služebního místa nezabýval.

Vyjádření žalobce k závěrům Nejvyššího správního soudu

15. Ve vyjádření k závěrům Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2024 žalobce poukázal konkrétně na rozsudek ze dne 16. 8. 2024, č. j. 5 Ads 280/2023-22, kterým bylo zrušeno dřívější rozhodnutí zdejšího soudu v předmětné věci. K obsáhlé citaci odst. 25 a 26 odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak žalobce konstatoval, že byl velmi překvapen hodnocením Nejvyššího správního soudu, který postup žalobce označil za účelový, a to jen proto, že rozhodnutí služebního orgánu I. stupně bylo vhozeno do jeho poštovní schránky ve stejný den jako vznikla lékařská zpráva MUDr. J. M. ze dne 30. 6. 2022. Za této situace se tedy žalobce dne 26. 9. 2024 opětovně obrátil na ošetřující lékařku MUDr. J. M., z jejíchž záznamů vyplynulo, že jí dne 30. 6. 2022 žalobce navštívil v brzkých ranních hodinách mezi 6:30 a 7:15 hodin - tj. v době, kdy ještě nemohl mít v poštovní schránce vhozené rozhodnutí služebního orgánu I. stupně. Nadto žalobce znovu poukázal také na obsah lékařské zprávy MUDr. J. M. ze dne 30. 1. 2023, z níž bylo zřejmé, že jeho pracovní neschopnost trvala již ode dne 8. 10. 2021. Žalobce poté upozornil, že pacient nemá možnost ovlivnit obsah lékařských zpráv. Pokud tedy Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný nedisponoval žádným nástrojem pro ověření zdravotní způsobilosti žalobce, pak s tímto závěrem nebylo možno souhlasit, neboť žalovaný disponoval minimálně snahou o komunikaci se žalobcem. Žalobce měl navíc jen omezené možnosti, co po své ošetřující lékařce, která je také poskytovatelem pracovnělékařských služeb pro žalovaného, mohl žádat. Následně žalobce uvedl totožnou argumentaci jako v již nadepsaném sdělení ze dne 16. 9. 2024.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem soudu výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Zároveň soud předesílá, že ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 30. 10. 2023, č. j. 15 Ad 6/2022-58, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť shledal, že žalovaný měl možnost zjistit zdravotní způsobilost žalobce pro výkon služby na novém služebním místě, což však neučinil. Bez tohoto posouzení pak žalovaný nemohl řádně posoudit vhodnost nového služebního místa pro žalobce. Podle dřívějšího rozsudku zdejšího soudu tedy žalovaným zjištěný skutkový stav vyžadoval zásadní doplnění, neboť neobsahoval hodnocení zdravotní způsobilosti žalobce pro výkon služby na novém služebním místě, a jeho rozhodnutí proto odporovalo zásadě materiální pravdy. Ke kasační stížnosti žalovaného byl nicméně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2024, č. j. 5 Ads 280/2023-22, nadepsaný rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom v poukazovaném rozsudku vyhodnotil, že zrušovací důvod rozsudku zdejšího soudu ve věci neobstojí, jak bude ostatně v podrobnostech vyloženo níže.
20. K tomu soud současně zdůrazňuje, že byl v řízení podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým právě v jeho výše odkazovaném rozsudku.
21. V logice uspořádání uplatněných žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti tvrzení, jímž žalobce značně obecně vytknul nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, čímž mělo být porušeno jeho ústavně a mezinárodněprávně garantované právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
23. S odkazem na citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
24. V souvislosti s předmětnou námitkou soud také poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). (...) Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.“

25. Vychází ze shora uvedeného je ve věci nutno uvést, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, proč žalovaný považoval námitky uplatněné žalobcem v odvolání za liché a nedůvodné. Ve vztahu k povšechně uplatněné námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak soud shledal, že takovýmto deficitem předmětné rozhodnutí žalovaného netrpí. K tomu lze poukázat zejména na str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný odvolací argumentací žalobce výslovně zabýval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom seznatelné, na základě jakých skutečností a právního hodnocení byl konstatován závěr žalovaného o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí ve věci, a to zvláště v kontextu vhodnosti služebního místa, na které byl žalobce rozhodnutím služebního orgánu I. stupně převeden, dle kritéria zdravotní způsobilosti (viz zejména str. 6 až 7 napadeného rozhodnutí). V tomto ohledu lze navíc poukázat také na závěr Nejvyššího správního soudu ve věci, plynoucí z již odkazovaného rozsudku č. j. 5 Ads 280/2023-22, a to, že „Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že se lékařskou zprávou (pozn. soudu – ze dne 30. 6. 2022) stěžovatel (pozn. soudu – žalovaný) zabývat měl. Má nicméně za to, že tak v rámci svých reálných možností učinil.“
26. Jinými slovy, v řešené věci lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelně zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních skutečností a ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry. Žalobce tedy zjevně polemizuje s konkrétními závěry žalovaného ve věci, což však samo o sobě také svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost a úplnost skutkových a právních úvah, na nichž žalovaný své rozhodnutí založil, je potom otázkou zákonnosti jeho rozhodnutí, nikoliv přezkoumatelnosti. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti proto napadené rozhodnutí dle hodnocení soudu netrpí. K tomu je příležitým připomenout též fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
27. Co se pak týče prostého odkazu žalobce na to, že bylo v důsledku namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve věci porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zdejší soud k tomu nad rámec již shora konstatované přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí doplňuje, že postupem žalovaného nebyla nijak dotčena možnost žalobce domáhat se stanoveným postupem svých práv

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

u nezávislého a nestranného soudu ve smyslu nadepsaných článků. Ostatně žalobce se podanou žalobou ve věci na soud obrátil, a tudíž mu jednáním žalovaného zjevně nijak nebylo upřeno právo na přístup k soudu a přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí.

28. Následně zdejší soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v již dříve odkazovaném rozsudku č. j. 5 Ads 280/2023-22, přistoupil k posouzení samotného merita projednávaného případu, kterým byla výše rekapitulovaná žalobní argumentace týkající se nesprávnosti závěrů žalovaného o vhodnosti služebního místa, na které byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím převeden, a to z hlediska jeho zdravotního stavu.
29. Podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace.
30. Dle § 62 odst. 1 téhož zákona, nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.
31. Dle čl. 62 metodického pokynu mj. platí, že se při převedení státního zaměstnance musí vždy jednat o takové služební místo, které je pro státního zaměstnance vhodné, a to bez ohledu na skutečnost, že vhodnost služebního místa je zmiňována výslovně pouze při převedení ze zdravotních důvodů. Vhodnost služebního místa jako nutnou podmínku převedení státního zaměstnance ve všech případech převedení je však třeba dovodit též z § 62 odst. 1 zákona o státní službě (odst. 1). Vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií. Úvahy o posouzení vhodnosti služebního místa spolu se závěry z toho vyplývajících musí být součástí odůvodnění rozhodnutí o převedení státního zaměstnance (odst. 2). Rozhodnutí o převedení musí být rovněž založeno na relevantních podkladech, které budou jako podklady pro vydání rozhodnutí součástí spisového materiálu (odst. 3). Pokud jde o posuzování vhodnosti služebního místa, resp. zjišťování, na které vhodné služební místo bude státní zaměstnanec převeden, to má určité fáze, které vycházejí na jedné straně ze zásady materiální pravdy vyplývající z § 3 správního řádu a na druhou stranu ze zásady procesní ekonomie vyplývající z § 6 správního řádu (odst. 5).
32. Podle čl. 63 odst. 2 metodického pokynu je poté za relevantní kritéria pro účely posouzení vhodnosti služebního místa třeba považovat zejména: a) zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost, b) požadované vzdělání a kvalifikace, c) obor služby, d) schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, resp. vykonávané správní činnosti, e) stejný nebo jiný služební úřad, f) služební působiště, resp. místo výkonu služby, g) zařazení do platové třídy, h) přístup státního zaměstnance k převedení a i) zájem na řádném výkonu služby.
33. V návaznosti na shora uvedené zdejší soud v projednávaném případě předně konstatuje, že i při převedení na jiné služební místo z důvodu podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě musí služební orgán zkoumat, zda je nové služební místo pro státního zaměstnance vhodné. Tato povinnost vyplývá z § 62 odst. 1 zákona o státní službě, který pro případ, že není volné žádné vhodné služební místo, počítá se zařazením státního zaměstnance mimo výkon služby. Vhodnost služebního místa přitom lze posuzovat z mnoha různých hledisek. Z tohoto důvodu byl vydán metodický pokyn, který v daném ohledu slouží ke sjednocení správní praxe. Podle tohoto pokynu by proto měly služební orgány rozhodující o změnách služebního poměru postupovat, přičemž odchýlení se od něj může znamenat, že správní orgán rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení (srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 15 Ad 4/2016-65). Metodický pokyn pak v již dříve citovaném čl. 62 mj. uvádí, že „vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií“ – tj. ve spojení s čl. 63 metodického pokynu i z hlediska zdravotního a zdravotní způsobilosti toho kterého státního zaměstnance. Toto pravidlo by ovšem platilo i bez výslovného zakotvení v metodickém pokynu, neboť odráží obecnou zásadu činnosti správních orgánů, podle níž správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).

34. K tomu zdejší soud odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, ve kterém bylo vysloveno, že kritérium vhodnosti je neurčitý právní pojem, a tudíž v rámci jeho interpretace musí služební orgán alespoň rámcově objasnit jeho obsah a význam z hlediska toho, zda do něj lze zařadit i posuzovanou věc; tedy musí se zabývat konkrétními skutkovými okolnostmi případu, aby mohl posoudit, zda patří do rozsahu neurčitého právního pojmu. Za samotné zjišťování skutkového stavu je přitom odpovědný služební orgán, který podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15, či ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58). V procesu zjišťování vhodného služebního místa se pak uplatňuje zejména zásada materiální pravdy (srov. Hřebíková, I., Fáberová, A., Brücknerová, Z., Kubáčová Nejedlá, P., Moravec, K., Roučková, D., Hůrka, P.: *Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 61).
35. Soud zároveň považuje za nutné upozornit na to, že podle § 160 zákona o státní službě, nestanoví-li zákon jinak, se v řízení ve věcech služby postupuje podle správního řádu. Dle § 165 téhož zákona vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru. Vydání rozhodnutí ve věcech služby tedy může být prvním úkonem v řízení, což přichází pojmově do úvahy v řízeních, která zahájí služební orgán z úřední moci. Tím je i řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí o převedení na jiné služební místo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 139/2022-63, nebo Pichrt, J., Kaucký, J. a Kopecký, M.: *Zákon o státní službě. Komentář. 2. vydání*, Wolters Kluwer, Praha: 2020, k § 165).
36. V daném případě bylo rozhodnutí služebního orgánu I. stupně ve věci prvním úkonem v řízení právě ve smyslu § 165 zákona o státní službě; proto služební orgán I. stupně neměl povinnost žalobci jednak oznámit zahájení řízení, což by jinak činil podle § 46 odst. 1 správního řádu, a jednak ani povinnost poskytnout mu před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Na této skutečnosti nic nemění ani přípis správního orgánu I. stupně ze dne 9. 5. 2022, č. j. 31488/22/7425-20290-506818, jímž byl žalobce informován o tom, že pro něj služební orgán I. stupně průběžně vyhledává jiné služební místo a že žalobce může sdělit souhlas s možností zaslání nabídky jiného služebního místa v rámci finanční správy. Nadepsaná výjimka plynoucí z § 165 zákona o státní službě se však uplatní pouze při vydání rozhodnutí služebního orgánu I. stupně, kde je pro určitá specifika předchozí oznámení o zahájení řízení a seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí vyloučeno. V řízení o odvolání se však již uplatní obecná úprava dle správního řádu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2022, č. j. 3 Ad 10/2020-46, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2023, č. j. 1 Ads 139/2022-63).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. Ačkoliv tedy metodický pokyn v čl. 45 odst. 3 doporučuje projednat se státním zaměstnancem, kam bude převeden, a to s ohledem na posouzení vhodnosti volného služebního místa, není takové projednání povinností služebního orgánu. Jinými slovy, jedná se toliko o postup doporučený. Předchozí neprojednání převedení se státním zaměstnancem tudíž bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost samotného rozhodnutí o převedení na jiné služební místo. Vzhledem ke znění výše uvedené zákonné úpravy a jen doporučujícímu charakteru metodického pokynu v dané části proto nelze než konstatovat, že námitka žalobce o nutnosti předchozího projednání jeho převedení na jiné služební místo, resp. námitka porušení zásady vstřícnosti a součinnosti, je nedůvodná (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2023, č. j. 15 Ad 5/2020-78).
38. V této souvislosti zdejší soud též dodává, že přestože je převedení na jiné služební místo výrazným zásahem do služebního poměru státního zaměstnance, přičemž je přijetí do služebního poměru spojeno se zvýšenou ochranou státního zaměstnance v průběhu služby, souhlas státního zaměstnance s převedením na jiné služební místo není nutný. Je to dáno zejména tím, že jelikož osoba přijatá do služebního poměru má obecně zvýšené množství povinností (§ 77 zákona o státní službě) oproti běžným zaměstnancům spadajícím pod zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), musí být toto množství vyváжено i jejími silnějšími právy. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 9. 2020, č. j. 5 Ad 2/2018-93, *„[t]ato ochrana se projevuje mj. v tom, že státní zaměstnanec, který byl odvolán ze svého původního služebního místa, nebo jehož služební místo bylo zrušeno, není automaticky propuštěn pro nadbytečnost, ale služební orgán je povinen mu nalézt jiné vhodné místo ve služebním úřadě, příp. i v jiných služebních úřadech.“* Součástí ochrany státního zaměstnance je i to, že pokud vhodné služební místo v době zrušení původního služebního místa není k dispozici, je zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů, přičemž marným uplynutím této doby mu vzniká nárok na odstupné. I tato zvýšená ochrana však musí mít své meze. V rámci zachování proporcionality mezi právy a povinnostmi státního zaměstnance by tedy bylo nepřiměřené, pokud by státní zaměstnanec mohl nové služební místo odmítnout při současném zachování nároku na odstupné v případě uplynutí šestiměsíční ochranné doby podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě. Zároveň je třeba dodat, že zákon o státní službě neumožňuje tuto ochrannou dobu nijak prodloužit (viz ve věci vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 280/2023-22).
39. Státní zaměstnanec tedy nemůže převedení odmítnout; přísluší mu však právo podat proti rozhodnutí o převedení odvolání, o kterém rozhoduje nadřízený služební orgán, jak ostatně bylo v posuzované věci žalobcem také učiněno. Takové odvolání nicméně nemá odkladný účinek (§ 168 odst. 2 zákona o státní službě), a proto je státní zaměstnanec povinen do služby na služební místo, na které byl převeden, nastoupit již ode dne uvedeného v rozhodnutí o převedení (srov. Hřebíková, I., Fáberová, A., Brücknerová, Z., Kubáčová Nejedlá, P., Moravec, K., Roučková, D., Hůrka, P.: *Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 61). V nyní řešené věci k tomu soud pro úplnost podotýká, že dle obsahu spisové dokumentace byl žalobce ode dne 8. 10. 2021 až do dne 31. 10. 2022 v pracovní neschopnosti, přičemž byl rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 29. 12. 2021, č. j. 84027/21/7425-20290-506818, podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů a následně namítaným rozhodnutím téhož služebního orgánu ze dne 14. 6. 2022, č. j. 38953/22/7425-20290-506818, s účinností

ode dne 1. 7. 2022 dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě převeden v rámci Finančního úřadu pro Ústecký kraj na jiné (nové) služební místo.

40. Na tomto místě je třeba připomenout, že podstata projednávaného případu spočívá v tom, zda žalovaný při posuzování vhodnosti nového služebního místa pro žalobce dostatečně zohlednil předložené důkazy týkající se jeho zdravotní způsobilosti pro výkon služby na novém služebním místě. Klíčovou otázkou přitom bylo, zda měl žalovaný v rámci řízení o převedení žalobce na jiné služební místo právní nástroj k reálnému ověření zdravotní způsobilosti žalobce pro službu na novém služebním místě. Podstatnou okolností pak byla v tomto ohledu právě pracovní neschopnost žalobce v celém průběhu daného správního řízení, jak už vyložil Nejvyšší správní soud v nadepsaném zrušujícím rozsudku č. j. 5 Ads 280/2023-22.
41. Nutno v tomto ohledu dále uvést, že otázka překážek ve službě na straně zaměstnance pro důležité osobní překážky (mezi něž služební neschopnost patří) se podle § 104 zákona o státní službě řídí úpravou zákoníku práce. Podle § 191 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen omluvit nepřítomnost zaměstnance v práci po dobu jeho dočasné pracovní neschopnosti podle zvláštních právních předpisů. Bezpečnost a ochrana zdraví při výkonu služby se poté dle § 113 písm. a) zákona o státní službě řídí § 101 až § 108 a § 323 zákoníku práce. Podle § 106 odst. 4 písm. b) zákoníku práce je zaměstnanec povinen podrobit se pracovnělékařským prohlídkám, vyšetřením nebo očkováním stanoveným zvláštními právními předpisy. Ze systematického zařazení § 106 zákoníku práce mezi práva a povinnosti zaměstnance tak lze dovodit, že se jedná o povinnosti spadající do samotného výkonu práce zaměstnance a s ohledem na subsidiární použitelnost tohoto ustanovení jej v tomto smyslu lze vztáhnout i na státní zaměstnance. Z výše uvedeného vyplývá, že služební orgán I. stupně, potažmo žalovaný, byl povinen omluvit nepřítomnost žalobce z důvodu jeho dočasné pracovní neschopnosti, a to včetně případné mimořádné pracovnělékařské prohlídky.
42. Práva a povinnosti osob dočasně práce neschopných upravuje zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“). Ten v § 64 odst. 1 písm. p) stanoví povinnost dočasně práce neschopného pojištěnce (zde žalobce) dostavit se na základě výzvy zaměstnavatele nebo poskytovatele pracovnělékařských služeb do 7 dnů k lékařské prohlídce lékařem, který pro zaměstnavatele zajišťuje pracovnělékařské služby, za účelem posouzení zdravotní způsobilosti vykonávat dosavadní pojištěnou činnost a poskytnout poskytovateli pracovnělékařských služeb součinnost potřebnou k provedení této prohlídky, neboť jeho dočasná pracovní neschopnost bude ukončena podle § 59 odst. 1 písm. b). Podle citovaného ustanovení tak má pojištěnec v dočasné pracovní neschopnosti povinnost podrobit se mimořádné pracovnělékařské prohlídce pouze tehdy, když ošetřující lékař rozhodne o ukončení jeho dočasné pracovní neschopnosti, jestliže uplynulo alespoň 180 dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti a vyšetřením zjistí, že zdravotní stav je stabilizovaný a je předpoklad, že pojištěnec již nebude moci vykonávat dosavadní pojištěnou činnost, a to 30. kalendářním dnem následujícím po dni tohoto vyšetření; to neplatí, jde-li o dočasnou pracovní neschopnost vojáka z povolání, vojáka v záloze ve výkonu vojenské činné služby nebo příslušníka bezpečnostního sboru [§ 59 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění]. V jiných případech zákon o nemocenském pojištění povinnost pojištěnci v dočasné pracovní neschopnosti podrobit se takové prohlídce nestanoví.
43. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by v posuzované věci dočasná pracovní (služební) neschopnost žalobce z uvedeného důvodu měla být ukončena. Jelikož tak nebyly naplněny Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpoklady jediného případu, kdy by byl žalobce i během dočasné pracovní neschopnosti povinen podrobit se pracovnělékařské prohlídce, nelze než konstatovat, že žalovaný odkazovaným zákonným nástrojem pro ověření zdravotní způsobilosti žalobce pro nové služební místo nedisponoval. Stejně tak neměl k dispozici ani žádný jiný právní nástroj k ověření zdravotní způsobilosti žalobce (viz již poukazovaný zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 280/2023-22).

44. V návaznosti na vše již shora popsané pak zdejší soud uvádí, že pokud služební orgán I. stupně vydá rozhodnutí ve věci služby jako první úkon v řízení ve smyslu § 165 zákona o státní službě tak, jak tomu bylo i v nyní projednávaném případě, neuplatní se zásada koncentrace řízení zakotvená v § 82 odst. 4 správního řádu – tj. k novým skutečnostem a k případným návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, musí odvolací služební orgán v rámci odvolacího řízení přihlédnout, resp. se s nimi musí zákonným způsobem vypořádat, neboť půjde o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve (srov. Hřebíková, I., Fáberová, A., Brücknerová, Z., Kubáčová Nejedlá, P., Moravec, K., Roučková, D., Hůrka, P.: *Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 165).
45. Jestliže tedy žalobce v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které mu bylo vloženo do poštovní schránky dne 30. 6. 2022, poukázal na připojenou lékařskou zprávu MUDr. J. M. ze dne 30. 6. 2022, ve které se výslovně konstatuje, že „*vzhledem ke změnám zdravotního stavu není žalobce schopen pracovat v psychicky náročné pracovní pozici na kontrolním oddělení*“, bylo na žalovaném, aby se s touto skutečností odpovídajícím způsobem vypořádal. Tento závěr ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v odkazovaném zrušujícím rozsudku č. j. 5 Ads 280/2023-22. V něm bylo v dané souvislosti konstatováno, že „*souhlasí s tím, že se lékařskou zprávou stěžovatel (pozn. soudu – žalovaný) zabývat měl*“, přičemž dále vyložil, že „*má nicméně za to, že tak v rámci svých reálných možností učinil. Stěžovatel lékařskou zprávu považoval nikoliv za rovnou posudku o zdravotní způsobilosti (už jen proto, že je schopna zdokumentovat zdravotní stav žalobce v době jejího vydání, a nikoliv zpětně). Stejně jako v řízení před soudem, i ve správním řízení platí zásada volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Stěžovatel měl pro vyhodnocení zdravotní způsobilosti pouze dva důkazy (posudek o zdravotní způsobilosti a lékařskou zprávu). Jelikož, jak již bylo uvedeno, nemohl závěry plynoucí z lékařské zprávy nijak ověřit, nezbyvalo, než se jí zabývat v té podobě, v jaké ji obdržel.*“
46. V tomto kontextu považoval Nejvyšší správní soud v nadepsaném rozsudku dále za nutné popsat okolnosti vzniku lékařské zprávy ze dne 30. 6. 2022 i její vlastní obsah, přičemž upozornil na skutečnost, že týž den bylo žalobci do poštovní schránky vhozeno rozhodnutí služebního orgánu I. stupně (byť bylo právně doručeno fikcí již dne 27. 6. 2022). Následně v tomto ohledu komplexně vyložil, že „*[k] tomu je nutno připomenout, že rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby bylo žalobci doručeno dne 27. 1. 2022. Doba šesti měsíců, po kterou mohl být žalobce nejvýše postaven mimo výkon služby z organizačních důvodů tak počala běžet dne 28. 1. 2022 a její konec tak připadl na 28. 7. 2022. Nejvyšší správní soud opakuje, že tuto zákonem stanovenou maximální dobu nelze žádným způsobem prodloužit a v případě jejího uplynutí by žalobci musel být jeho služební poměr ukončen podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Zároveň by mu na základě počtu jeho odsloužených let podle § 72 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě vznikl nárok na výplatu dvanáctinásobku jeho měsíčního platu. Lze souhlasit se stěžovatelem (pozn. soudu – žalovaným), že postup žalobce se ve světle výše uvedeného může jevit jako účelový. Časová souslednost vhození rozhodnutí služebního orgánu I. stupně do schránky žalobce, vzniku lékařské zprávy a zároveň její lakoničnost působí jako účelová*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

snaha pozdržet finální rozhodnutí o převedení na jiné služební místo do okamžiku uplynutí ochranné doby ve smyslu § 62 zákona o státní službě. Za této situace se nelze divit, že stěžovatel (pozn. soudu – žalovaný) považoval za průkaznější posudek o zdravotní způsobilosti (byť přibližně pět let starý) (pozn. soudu – lékařský posudek ze dne 2. 10. 2017, dle něhož byl žalobce plně způsobilým k výkonu služby na předcházejícím služebním místě), než naprosto obecně formulovanou lékařskou zprávu vzniklou necelý měsíc před koncem propadné doby, u které navíc není jasné, jakým způsobem byla hodnocena náročnost nového služebního místa, a žalobce tak z toho důvodu považoval za zdravotně způsobilého k výkonu služby na novém služebním místě. Zároveň závěry plynoucí z lékařského posudku vzal v potaz tím, že zavázal služební orgán I. stupně k tomu, aby otázku zdravotní způsobilosti žalobce pro výkon služby na novém služebním místě vyhodnotil bezprostředně po ukončení jeho dočasné pracovní (služební) neschopnosti. Ostatně s ohledem na délku dočasné pracovní neschopnosti by k takovému postupu byl služební orgán I. stupně povinen tak jako tak, jelikož byl výkon služby žalobce přerušen na déle než šest měsíců [viz § 12 odst. 2 písm. f) vyhlášky]. Nejvyšší správní soud v obecné rovině souhlasí s tím, že za normální situace (tj. v případě, kdy by žalobce byl pouze zařazen mimo výkon služby bez pracovní neschopnosti) by stěžovatel (pozn. soudu – žalovaný) žalobce v případě předložení lékařské zprávy, která je v rozporu s posudkem o zdravotní způsobilosti, na mimořádnou pracovnělékařskou prohlídku vyslat měl. Krajský soud však zcela pominul (pozn. soudu – v rámci dřívějšího rozhodnutí ve věci) právě okolnost pracovní (služební) neschopnosti žalobce, kvůli které stěžovatel (pozn. soudu – žalovaný) právním nástrojem mimořádné pracovnělékařské prohlídky ve smyslu § 55 odst. 2 zákona o specifických zdravotních službách nedisponoval. Stěžovatel (pozn. soudu – žalovaný) tak těžko mohl zvolit jiný způsob, jak lékařskou zprávu při svém rozhodování zohlednit.“

47. Připomenout je zde nutné to, že podle § 110 odst. 4 s. ř. s. byl zdejší soud vázán výše citovaným právním názorem (resp. hodnocením) Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozsudku č. j. 5 Ads 280/2023-22, od kterého neměl žádného důvodu se odchýlit – tj. ani v kontextu obecného „překvapení“ a nesouhlasu žalobce s tímto hodnocením.
48. Za vyvstálé situace tak lékařský posudek ze dne 2. 10. 2017 ve věci nadále představoval spolehlivý a dostatečný podklad pro rozhodnutí žalovaného o vhodnosti služebního místa pro žalobce jako nutné podmínky zákonnosti převedení státního zaměstnance na jiné služební místo, přičemž se žalovaný lékařskou zprávou ze dne 30. 6. 2022 zabýval v rámci jeho reálných zákonných možností. Žalovaný se tedy s ohledem na veškeré dříve popsane skutečnosti k odvolání žalobce o jeho zdravotní stav (způsobilost) odpovídajícím způsobem zajímal. Jinak řečeno, o skutkovém stavu, z něhož při svém rozhodování žalovaný vycházel, nepanovaly ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí důvodné pochybnosti, a napadené rozhodnutí tudíž nelze hodnotit v rozporu s § 3 správního řádu. Ve světle všech uvedených faktů, rozhodné právní úpravy a nadepsané judikatury proto závěry žalovaného v tomto ohledu dle názoru soudu obstojí.
49. V návaznosti na dříve konstatované pak nebylo třeba blíže se zabývat tím, že všechna systemizovaná místa v rámci Finanční správy České republiky jsou zařazena do I. kategorie ve smyslu § 3 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 432/2003 Sb., byť kombinace činností na různých služebních místech, případně rozsahu, v jakém jsou tyto činnosti vykonávány, nutně nemusí být totožné, ačkoliv jde o služební místa v téže pracovní kategorii.
50. Dále je ve věci nutné konstatovat, že zcela obecná tvrzení žalobce o porušení jeho práva na uspokojivé pracovní podmínky (čl. 28 Listiny základních práv a svobod), jakož i dalších zásad ústavního pořádku České republiky týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod), resp. toliko odkazy na předmětná ustanovení Listiny základních práv a svobod a Ústavy České republiky, soud vyhodnotil tak, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není vůbec patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný vůči žalobci dopustit. Náležitostmi žalobních bodů se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém uvedl, že „[ž]alobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, nebo např. rozsudky téhož soudu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 3 As 284/2021-41, či ze dne 21. 10. 2022, č. j. 10 Afs 211/2020-33). Soud přitom není oprávněn namísto žalobce jakkoliv podřazovat pod povšechná tvrzení obsažená v žalobě naprosto konkrétní skutečnosti plynoucí z obsahu soudního či správního spisu. V tomto ohledu možno zmínit i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že „[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).

51. Pokud žalobce namítl i porušení zásady projednání věci bez zbytečných průtahů žalovaným (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), soud k tomu ve stručnosti připomíná, že délka správního řízení sama o sobě nezpochybňuje správnost rozhodnutí vydaného na jeho konci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 2 Afs 96/2004-80). Předmětné tvrzení žalobce tedy není způsobilé ovlivnit výsledek soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 7 As 335/2016-52). Proto se jím soud po věcné stránce blíže nezabýval. Žalobce navíc měl možnost iniciovat prostředky ochrany proti nečinnosti žalovaného. Samotná délka správního řízení nicméně nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to ani v kontextu žalobcem obecně odkazovaného práva na projednání věci bez zbytečných průtahů.
52. Soud zároveň v daném případě dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování lékařskou zprávou MUDr. J. M. ze dne 30. 1. 2023 a jejím sdělením ze dne 26. 9. 2024, které žalobce připojil k podané replice a vyjádření, a to pro zjevnou nadbytečnost. Jak už totiž bylo výše odůvodněno, pro věc rozhodné okolnosti obsahovala již samotná spisová dokumentace vedená právě pro nyní řešenou věc, kterou se však dokazování neprovádí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75).
53. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti tak soud žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
54. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, byť jejich náhradu v částce 300 Kč za dříve podanou kasační stížnost požadoval. K tomu soud pro úplnost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doplňuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu zpravidla nelze tuto náhradu správním orgánům přiznat, pokud se jedná o náklady nepřesahující rámec jejich běžné úřední činnosti, jako tomu bylo právě i v nyní projednávané věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, či rozsudky téhož soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Afs 85/2015-28, nebo ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 Afs 25/2015-39).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. října 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu